

ՏԵՍԻՆ՝ ԹԻՖԼԻՋԻ ՄԷՋ

Երեկոն մե՛ղմ կը ծանրանար
Թիֆլիզի վրայ:
Կուրը՝ ննջող մանկան շունչին
Նրման մեղմի՛կ կ'ելեւէջէր...
Սիրամորմո՛ք քելը սագին՝
Սիրոյ դրուագ մը կը հծծէր
Ջայնասփիւռէ մը հեռակայ:

Ի լուր երգին այդ դաշնալուր,
Աննիւթական ծաղկանոցնե՛ր,
Յայտադրիրնե՛ր կը բացուէին
Աչքերու խոր...:
Արբեցումով կ'օրօրուէին
Ծառերն ամէն մամբուս վրայ:
Ու կը հոսէ՛ր, ու կը յորդէ՛ր
Աշուղական սիրերգն անմահ՝
Հայ Գուսանին անմահաշունչ՝
Ջայնասփիւռէն այդ հեռաւոր:

Ես սրտատրոփ՝ մոռցա՛ծ արդէն
Ապրող, շնչող սէրերս ամէն,
Վշտոյքին հետ այդ դիւթական՝
Նոր աշխարհներ լուսատեսիլ,
Նոր ոլորտներ աստղաբոց
Կ'այցելէի գերիրական,
Ու կ'ըսէի — Ի՛նչ հանդիպում
Սայա՛ք Նովա, կարծես շատո՛նց
Մենք ժամադիր էինք այստեղ,
Ու քեզ գտայ
Հայաստանիս քառասնամեայ
Լոյսերէն վերջ
— Ես՝ կոչնականն իր բաղդաւոր —,
Երեսնէն վերադարձիս
Ճամբուն վրայ:

Կը հնչէին Սուրբ Գէորգի
Ջանգերն ամէն կիրակնօրեայ:
Կնդրուկներու և խունկերու
Բոյրին մէջէն
Դուրս կու գայիր
Դուն լուսաշող ոգրի՛ պէս,
Հագուած՝ շքեղ
Կարմիր կապան վայելչատես,
Արժուական տօնի գացող

Սիրահրաւեր ասպետի պէս:
 Քեզ չէր տանջեր
 Այլեւս ի գո՛ւր,
 Պալատական տիկնոջ մ'ամուլ,
 Անցողական տարփանքն ունի,
 Վտանգաւոր քմա՛յքն անսէր...
 Դուն աշխարհի բոլո՛ր սիրուն
 Սէրէն գինո՛վ աղջիկներուն,
 Սիրոյ կարօ՛տ այրիներուն,
 Սէրէն խաբուա՛ծ հոգիներուն
 Երջանկութի՛ւնն էիր այլեւս...:
 Սիրերգներուդ կարմիր գինին
 Կը սփռէի՛ր դուն լիաբուն
 Հաղորդութեան
 Սգնուագո՛յն գինիին պէս...
 Երգերդ՝ համբա՛յ էին այլեւս
 Բազմահագար, բազմալեզու
 Ժողովուրդի հոգիէն ներս:
 Սագիդ քելէն
 Ահա կրկի՛ն կը ծորէին
 Սիրոյ կըրակ դարձած խօսքերդ՝
 Սիրոյ ծարա՛ւ շրթներու մէջ,
 Եւ քու շունչէդ՝
 Բիւր պլպուլնե՛ր կը հրծծէին,
 Կարմիր վարդեր և յասմիկնե՛ր
 Կը ծաղկէին արեւաբոյր...

Սայա՛թ Նովա,
 Արքայական մըլխիթարիչ,
 Բանտարկեալները Մետեխի,
 Ճորտ ու նոգար՝ երախտաւոր,
 Համբուդ վըրայ քե՛զ կ'օրհնէին:
 Սագիդ քելը սիրամորմոք,
 Հավաքարի քաղերուն մէջ,
 Դեռ կը հրծծէ՛ր կարօտալի՝
 «... Դարիք պլպուլ,
 Դու մի՛ լաց լի...»
 Այն երեկոյ, երբ կ'անցնէի
 Եգեբէն ի վար Կուրի ափին,
 Վիպատեսիլ Թիֆլիզի մէջ
 Քու սիրելի...:

Փարիզ, 1963.

ՄԱՐԻ ԱԹՄԱՃԵԱՆ